

A Fővárosi Ítéletábra a dr. Szűcs Péter Ügyvédi Iroda (...., ügyintéző: dr. Szűcs Péter ügyvéd) által képviselt I.rendű felperes neve (....) I. rendű, és II.rendű felperes neve(....) II. rendű felpereseknek, a Berczi Ügyvédi Iroda (...., ügyintéző: dr. Berczi Norbert ügyvéd) által képviselt alperes neve(....) alperes ellen kártérítés iránt indított perében a Budapest Környéki Törvényszék 2015. július 9. napján kelt, 21.P.24..../2010/66. számú ítélete ellen az felperesek által 68. sorszámon, az alperes részéről 69. sorszám alatt benyújtott fellebbezések folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja azzal, hogy mellőzi a rendelkező rész első bekezdését.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű felperesnek 50.000 (Ötvenezer) forint + áfa, a II. rendű felperesnek 25.000 (Huszonötezer) forint + áfa összegű ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltséget.

A le nem rótt 496.600 (Négyszázkilencvenhatezer-hatszáz) forint fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg I. rendű felperesnek 1.496.589 forint vagyoni kártérítést, és annak 2008. március 9. napjától a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal azonos mértékű késedelmi kamatot,

továbbá 2015. június 1. napjától kezdődően havi 6.040 forint járadékot háztartási kisegítés címén, valamint nem vagyoni kártérítés címén 3.000.000 forint tőkét, és annak 2007. december 15. napjától a kifizetésig járó, a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal azonos mértékű késedelmi kamatát.

Az elsőfokú bíróság kötelezte az alperest arra, hogy 15 napon belül fizessen meg a II. rendű felperesnek nem vagyoni kártérítés címén 1.250.000 forint tőkét, és annak 2007. december 15. napjától a kifizetésig járó, a késedelemmel érintett naptári félév kezdő napján érvényes jegybanki alapkamattal azonos mértékű késedelmi kamatát.

Kötelezte az alperest továbbá, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű felperes részére bruttó 335.550 forint, míg a II. rendű felperes számára bruttó 129.375 forint perköltséget.

Kötelezte az I. rendű felperest, hogy a per tárgyi illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt 727.454 forint kereseti illetékből a kereset leszállításra eső 337.569 forintot, míg a II. rendű felperes 45.000 forintot külön felhívásra az államnak térítsen meg.

Akként rendelkezett továbbá, hogy a fennmaradó 344.795 kereseti illetéket az állam viseli.

Végül arra kötelezte az alperest, hogy külön felhívásra a Budapest Környéki Törvényszék

Gazdasági Hivatalának fizessen meg 83.295 forint előlegezett szakértői díjat.

Az ítélet tényállása szerint a Sz.-i Egészségügyi Intézmény épülete, illetve a telek az alperes kizárólagos tulajdonában áll. Az egészségügyi intézmény öt épületszakaszból álló, többszintes felépítmény. Az alperes 2004. október 8. napján szerződést kötött a M. C. Kft-vel (a korábbi I. rendű alperessel) a B-C-D és E jellel jelölt épületrészek használatba adása tárgyában. Az A jelű épületrész, amely a bejárattal szemben állva, bal oldalra eső többszintes épületszárnyat foglalja magába az alperes kizárólagos birtokában és használatában maradt.

Az alperes a Sz. Kft-vel 2007. április 18. napján közszolgáltatási szerződést kötött, amelynek keretében a Sz. Kft. vállalta, hogy a 2. számú mellékletben felsorolt út és járdafelületeken a síkosságmentesítési, hóeltolási és takarítási munkákat elvégzi. Ennek keretében vállalta a hóeltolást, a sózást, külön jelzés esetén hóelszállítást, szükség esetén rendkívüli hómunkások foglalkoztatását, valamint ugyancsak szükség esetén út és járdafelületek kézi és gépi takarítását. Sem a szerződés nem tartalmazta, sem az alperes nem készítet, illetve a Sz. Kft-vel nem készített téli üzemeltetési tervet, illetve tisztítási tervet.

Az I. rendű felperes 2007. december 15. napján 10 óra 30 perc körüli időben ment az egészségügyi intézmény főbejáratához megnézni, hogy hétfőn a gyógytorna mikor kezdődik és milyen beosztással lesz azon a napon. A bejárat ajtójánál ki volt írva tájékoztatásul, hogy az ügyelet az ún. butikszorlon érhető el, ez az A jelű épületszárnyban, a bejárattal szemben állva baloldalra eső épületrészben található. Az I. rendű felperes a lépcsőn kapaszkodva lejött, majd pár lépést téve az ún. beugró rész előtti járdaszakaszon a havas és csúszós járdafelületen elcsúszott, elesett, a bal karja az esés következtében eltört. Az I. rendű felperest a Fővárosi Önkormányzat Szent János Kórház és Rendelőintézet Traumatológiai és Kézsebészeti Osztályára szállították be. Ezen a napon a bal felkarcsont középső harmadában bekövetkezett haránt törését velőűrszeggel rögzítették, amely jelenleg is bent van a karcsontban, keringési és beidegzési zavar a sérült végtagon nem keletkezett, majd 2007. december 17. napján otthonába bocsátották. A törés tényleges gyógytartalma 3 hónap volt, a teljes gyógyulás 6 hónap alatt következett be, az I. rendű felperes 6 hónapot volt betegállományban.

A II. rendű felperes a baleset után nyugtalanul alvó, sokszor felébredő I. rendű felperessel nem tudott egy ágyban aludni, mert maga is felébredt, és nem, vagy nehezen aludt vissza. Kialvatlanná, ingerlékenyvé vált, több konfliktus és vita volt közöttük, a korábbi meghittebb kapcsolatuk átmenetileg fellazult.

Az I. rendű felperes jogi képviselője útján felvette a kapcsolatot az alperessel és a M. C. Kft-vel, azonban a balesettel kapcsolatos kárfelelősségét mindkét megkeresett elutasította.

Az I. rendű felperes módosított keresetében 3.000.000 forint nem vagyoni kár, és 1.496.859 forint vagyoni kármegfizetésére kérte az alperes kötelezését, amelyből 213.974 forintot gondozás címén, háztartási kisegítés címén 2007. december 17-étől 2015. május 31-éig összesen 698.153 forintot, azt követően havi 6.040 forint járadékigényt jelölt meg. Kulturális többletköltség címén 22.000 forintot, vizitdíj címén 2.700 forintot, kórházi látogatás költsége címén 9.000 forintot igényelt, amelyből az utazási többletköltség 6.000 forint, az élelemfeljavítás költsége 3.000 forint. Gyógyszertöbbletköltség címén 30.000 forintot, rehabilitációs többletköltség címén a bükki kezelés költségét érvényesítette 8.850 forint, míg a D. Termálfürdő költségét 31.260 forint összegben, jövedelemvesztés címén a táppénz és a teljes jövedelem közötti különbözetet kérte megtéríteni 480.922 forint összegben.

A II. rendű felperes 1.250.000 forint nem vagyoni kár megfizetésére kérte az alperes kötelezését.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Álláspontja szerint elháríthatatlan külső ok, illetve az I. rendű felperes figyelmetlensége okozta a balesetet, a magas vérnyomásbetegséggel együtt. A balesetből megmaradt maradványtünetek nem jelentősek, pszichés egészségkárosodás nem áll fenn. Felelősségét azzal látta kimentettnak, hogy a közút síkosításmentesítésére szerződést kötött harmadik személlyel.

Az elsőfokú bíróság a felperesek keresetét megalapozottnak találta. Határozatát a Ptk. 339. §-ának (1) bekezdésére, 350. §-ának (1) és (2) bekezdésére, a PK. 36. és 45. számú állásfoglalására, a közterületek tisztán tartásáról, a települési szilárd hulladék gyűjtéséről és elszállításáról szóló 37/1995. (XII.13.) Önkormányzati rendelet 2. § (1) és (3) bekezdésére, az 1990. évi LXV. törvény 8. § (1) bekezdésére, 1991. évi XX. törvény 21. §-ára, a 2000. évi XLIII. törvény 31. §-ára, a köztisztasággal és a települési szilárd hulladékkal összefüggő tevékenységekről szóló 1/1986. (II.21.) ÉVM-EüM együttes rendelet 3. § h) pontjára, 4. § b) pontjára, 6. § (1) bekezdés a) pontjára, a helyi közutak kezelésének szakmai szabályairól szóló 5/2004. (I.28.) GKM rendelet mellékletének c) pontjára, és d/3. pont 3.2. részére, a Ptk. 75. § (1) bekezdésére, 76. §-ára, 84. §-ának (1) bekezdés e) pontjára, 340. § (1) bekezdésére, 360. § (1) és (2) bekezdésére, a 316/2005. (XII.25.) Korm. rendeletre, és az Alkotmány 54. § (1) bekezdésére alapította.

Utalt a perben korábban meghozott részítéletére, amelyet a Fővárosi Ítéltábla 8.P.20.126/2013/3. számú részítéletével helybenhagyott. Ebben az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az I. rendű felperes elesésének helye a belső lépcsőház előtti szakaszon, egy beugró résznél következett be a járdán, mely járdarész tisztán tartásáról az alperesnek kellett gondoskodnia. E kötelezettségét az alperes a megbízottja, a Sz. Kft. útján látta el. A perbe bevezetett igazságügyi közlekedési szakértő megállapította, hogy az alperes a jogszabályok által kötelezően előírt üzemeltetési tervvel nem rendelkezett és a megbízottal sem készítettett ilyen tervet. Nem volt előzetes terv arra vonatkozóan sem, hogy a téli ügyeletet hogyan és milyen feltételek esetén kell elrendelni, emellett a közszolgáltatási szerződés is hiányos volt, az alapján nem volt megállapítható, hogy mi a szerződés pontos műszaki tartalma. A szakértő által feltárt hiányosságok és a jogszabályi előírás ellenére el nem készült tervek, a tisztítási sorrend meg nem határozása, a tevékenység ellátására való utasítás hiányossága az alperes esetében nem voltak alkalmasak a kimentésre, ezért az alperes felelőssége az I. rendű felperest ért károk tekintetében fennáll.

Az elsőfokú bíróság nem találta megalapozottnak a felperesi önhibára való alperesi hivatkozást. Hangsúlyozta, hogy az orvosszakértői vélemény az alperes állítását nem támasztotta alá, mivel az az I. rendű felperesnél kezelt és beállított vérnyomásgyógyszer szedést igazol, ez pedig köztudomásúan nem eredményez olyan hirtelen rosszullétet, illetve szédülést, amely eleséshez vezet.

A kártérítés összegszerűsége tekintetében a leszállított keresetnek adott helyt. Utalt arra, hogy az I. rendű felperes a 480.922 forint jövedelemkiesést a perben igazolta, a 698.153 forint gondozás és kisegítés címén igényelt összeget a szakértői vélemény alátámasztotta, és alapos volt a 2015 évben a havi háztartási kisegítés járadékának összege 6.040 forint összegben is. Az egyéb költségek, kiadások tekintetében a számlákat, a bizonylatokkal igazolt kiadásokat az elsőfokú bíróság elfogadta, mert azok álláspontja szerint indokoltak és ésszerűek voltak az I. rendű felperes gyógyulásának elősegítése érdekében.

Ezt követően az elsőfokú bíróság azt vizsgálta, hogy a felrótt magatartás eredményeként a kívülvilágban is észlelhető módon csökkent-e az I. rendű felperes testi vagy lelki életminősége oly

módon, amely nem vagyoni kártérítést alapozna meg. A szakértői vélemény az I. rendű felperesnél a baleset során elszenvedett sérülések következtében 7%-os mértékű munkaképesség csökkenést állapított meg, amely a munkájában és a mindennapi életvitelében csökkent teljesítményt eredményez. Az elsőfokú bíróság mérlegelési jogkörében 3.000.000 forint összeget tartott alkalmasnak arra, hogy ellensúlyozza az I. rendű felperest ért joghátrányokat, azaz a gyógyulással járó fájdalmat, a megszokott élettevékenységek el nem végezhetőségét, az időszakos segítségre szorulással járó kiszolgáltatottság érzését.

Megállapította, hogy az I. rendű felperes balesete és a gyógyulás időszaka a II. rendű felperes életvitelére bár átmenetileg, de kihatással volt, hiszen az I. rendű felperes állapota és fájdalmai kihatottak a II. rendű felperes pihenésére, az éjszakai nyugalom hiánya megviselte. A II. rendű felperest ért mindezen hátrányok kompenzálására az elsőfokú bíróság mérlegeléssel 1.250.000 forintot tartott alkalmasnak.

Arra tekintettel, hogy a leszállított kereset megalapozottnak bizonyult, az elsőfokú bíróság a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján az alperest kötelezte a felperesek képviselőjével felmerült ügyvédi munkadíj megfizetésére. A feljegyzett illeték keresetleszállításra eső részének megtérítésére a felpereseket kötelezte, utalva arra, hogy ebben a részben pervesztesnek minősülnek. Megállapította, hogy a leszállított kereset illetékének viselésére az alperes személyes illetékmentessége folytán az állam köteles.

Az ítélettel szemben mind a felperesek, mind az alperes fellebbezést nyújtottak be.

A felperesek fellebbezésükben az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatását és az alperesnek a teljes illeték megfizetésére kötelezését kérték. Utaltak a Pp. 81. §-ának (2) bekezdésére és kifejtették, hogy jelen per kártérítésre irányult, és a követelés nem volt nyilvánvalóan eltúlzott, az ugyanis a bírói gyakorlat szerint akkor állapítható meg, ha a követelt kártérítési összegnek kevesebb mint az 50%-át ítéli meg marasztalásként a bíróság. A perbeli esetben az elsőfokú bíróság a felperesek leszállított keresetét teljes egészében megalapozottnak találta, azaz a felperesek 100%-osan pernyertesek lettek. Ezáltal az ügy perköltségének egésze, így az állam irányában fizetendő eljárási illeték is az alperes terhére kellett volna, hogy essen, ennek következtében a felperesekre illetékfizetési kötelezettség nem terhelhető.

Az alperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatását kérte akként, hogy a kár azon részét, amely az I. rendű felperes önhibájából ered, az I. rendű felperes maga viselje. Az I. rendű felperes tisztában volt az időjárással, képességeivel és a már bekövetkezett egészségkárosodásával, mégis kockáztatva megkezdte útját a sérülés bekövetkeztéig. Az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg, hogy az alperes önhibára való hivatkozása kizárólag az I. rendű felperes rosszulléte következtében bekövetkező balesetre irányult. Az önhiba azzal következett be, hogy az I. rendű felperes nem mérte fel képességeit, amikor elindult otthonról. Heves hőzáporban egy egészséges ember is nehézkesen mozog, azonban egy mozgásbeszűkülés, nyaki gerinc mérsékelt csontos rész elfajulás és egyéb megbetegedések következtében 21%-os egészségkárosodást szenvedett személytől komolyabb körütekintés lett volna elvárható képességei tekintetében. Az I. rendű felperesi önhibából eredően kármegosztásnak lett volna helye, azonban az elsőfokú bíróság nem vizsgálta a felperes önhibáját abban a tekintetben, hogy a kár elhárítása, illetve csökkentése érdekében új járt-e el, ahogy az az adott helyzetben elvárható. Mindezek következtében az elsőfokú ítélet megváltoztatása indokolt akként, hogy a kár azon részét, amely az I. rendű felperes önhibájából ered az I. rendű felperes maga viselje.

A felperesek fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet alperes fellebbezésével támadott részének helybenhagyására irányult.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének a felperesek fellebbezésével érintett - perköltségre vonatkozó - részének a helybenhagyására irányult.

Fellebbezéssel nem volt támadott az elsőfokú bíróság ítéletének a II. rendű felperes javára megítélt nem vagyoni kártérítés vonatkozásában meghozott rendelkezése, ezért azt a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 253. §-ának (3) bekezdése alapján nem érintette.

Sem a felperesek, sem az alperes fellebbezése nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a széles körűen lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként rendelkezésre álló adatok alapján a tényállást helyesen állapította meg és abból helytálló érdemi döntést hozott. Ítélete jogi indokait a Fővárosi Ítéltábla mindenben osztotta, azok közül - elsősorban a fellebbezésekben foglaltakra tekintettel - az alábbiakat hangsúlyozza.

A felperesek fellebbezése a keresetleszállításra eső illeték megfizetésére kötelező rendelkezést támadta, míg az alperes fellebbezésében az I. rendű felperes javára megítélt kártérítés tekintetében kármegosztást kért az I. rendű felperes balesetben fennállt önhibájára hivatkozással.

Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a felperesek a keresetleszállítás tekintetében pervesztesnek tekintendők, és helytállóan kötelezte a felpereseket a leszállításra jutó kereseti illeték megfizetésére. A kereset leszállítására az alperes védekezése következtében került sor a felperesek által, amellyel lényegében elismerték, hogy az alperes érvelése a leszállított és az eredeti kereset közötti különbözetében alapos. Emellett töretlen az ítélkezési gyakorlat abban, hogy amennyiben a felperes a leszállított keresete tekintetében teljes egészében pernyertes lett, a kereset leszállítása a perköltség viselése szempontjából akkor is a pervesztéssel azonos következménnyel jár, és a felperes a részleges pernyertesség szabályai szerint tarthat igényt a perköltségre. Bár helyesen hivatkoztak a felperesek a fellebbezésükben arra, hogy a részleges pernyertesség körében eltérő szabály érvényesül arra az esetre, ha a per kártérítésre irányul vagy egyéb olyan követelés iránt folyik, amelynek megállapítása bírói mérlegeléstől függ, mert ilyenkor az ellenfelet (alperest) akkor is kötelezni lehet a terhére megállapított marasztalási összegnek megfelelő perköltség megfizetésére, ha a bíróság a követelt összegnél kevesebbet ítélt ugyan, de a követelt összeg nem tekinthető nyilvánvalóan túlzottnak. A perbeli esetben azonban az elsőfokú bíróság ennek megfelelően járt el, amikor az alperest a leszállított keresetre jutó ügyvédi munkadíjból álló elsőfokú perköltség megfizetésére kötelezte, míg a per tárgyi illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt kereseti illeték viselésére vonatkozó rendelkezés a fenteik szerint volt megalapozott.

Egyebekben a felperesek által hivatkozott Pp. 81. § (2) bekezdése alkalmazása esetén sem lenne helye az illeték alperesi általi megfizetésére kötelezésnek, mert az alperes az Itv. 5. § (1) bekezdés b) pontja alapján teljes személyes illetékmentes, ezért a terhére megállapított fellebbezési illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-a alapján a Magyar Állam viseli, ezt is helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság ítéletében.

A Fővárosi Ítéltábla nem találta alaposnak az alperes fellebbezését sem.

A Ptk. 340. §-ának (1) bekezdése szerint a károsult a kár elhárítása, illetőleg csökkentése érdekében úgy köteles eljárni, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható. Nem kell megtéríteni a kárnak

azt a részét, amely abból származott, hogy a károsult e kötelezettségének nem tett eleget.

A károsult önhibája nem felelősségi kérdés, viszont jogi hatások fűződhetnek hozzá, a károkozó mentesül kártérítési kötelezettsége alól olyan arányban, amilyen arányban a károsult közrehatása a hátrányos eredményt beállította. A Legfelsőbb Bíróság a PK 36. sz. állásfoglalásában, amely a régi Ptk. alapján elbírálandó ügyekben – így a perbeli esetben is – alkalmazható az 1/2014. Polgári Jogegység Határozat értelmében akként foglalt állást, hogy amennyiben a károkozó magatartás előidézésében, a kár bekövetkeztében, a kár súlyosbodásában az elvárható magatartást elmulasztó károsult is közrehatott, magatartásának következményeit a károsult maga viseli. Nem terheli kártérítési kötelezettség a károkozót a kárnak azért a részéért, amely abból származott, hogy a károsult nem úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható. Ennek magyarázata, hogy a polgári jogi viszonyokban a feleknek úgy kell eljárniuk, hogy magatartásuk testi épséget, életet és anyagi javat ne veszélyeztessen. A károsultnak ezért a kár megelőzése érdekében a kárveszélyes helyzeteket lehetőleg kerülnie kell. Ha ezt nem teszi, és kár éri, ennek következményeit maga viseli. A károkozónak akkor keletkezik kártérítési kötelezettsége, ha a kárt jogellenesen okozta, és nem tudja magát azzal kimenteni, hogy úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható. A jogszabály egyrészt a károkozó magatartástól való tartózkodást kívánja a károkozótól, másrészt a károsult kárelhárítási kötelezettségét is igényli. Ha a károsult e kötelezettségét elmulasztja, vagy éppen maga is a károkozás irányában ható magatartást tanúsít, illetőleg a kár bekövetkezése után annak súlyosbodása ellen nem teszi meg azt, ami az adott helyzetben általában elvárható, mulasztása a kártérítés mértékét befolyásolja, kármegosztásra vezet, mert a károsult lényegében maga is károkozó. Az elvárhatóság megítélésénél figyelembe kell venni, hogy a károkozótól nagyobb mértékben lehet elvárni, hogy felismerje a kár bekövetkezésének lehetőségét, mint a károsulttól a károsodás veszélyének a felismerését. A károsult számolhat azzal a következménnyel, hogy a károkozástól mindenkinek tartózkodnia kell, kivételes esetektől eltekintve tehát nem várható tőle a szokásokat meghaladó elhárítási készenlét. Viszont a károkozó sem kötelezhető a már bekövetkezett kárból nagyobb rész viselésére, mint ami a terhére felróható. Mindebből következik, hogy a károsult maga viseli a kárnak azt a részét, amely abból származott, hogy az általában elvárható magatartást elmulasztotta. A jogellenes károkozótól kárának megtérítését csak az ezt meghaladó részben követelheti, vagyis közöttük kármegosztásnak van helye. Azt, hogy a károsultnak a károkozásban való közrehatása milyen mérvű, a bíróság mindig az adott tényállás mellett, az eset minden körülményére figyelemmel, a károsult részéről az adott helyzetben általában elvárható magatartás figyelembevételével állapítja meg.

Nincs azonban helye kármegosztásnak a nem vagyoni kártérítés körében, mert nem vagyoni kártérítésnél nincs olyan összepszerűen kifejezhető kár, amellyel kapcsolatban szóba jöhetne a kármegosztás, vagyis a károsult felróható magatartása miatt a kár egy részének reá való hárítása. Ha a károsult a kár bekövetkeztében közrehatott, azt a nem vagyoni kártérítés összegének a megállapításánál kell értékelni (Legfelsőbb Bíróság Pfv.III.21...../2010/3).

Az elsőfokú bíróság ennek megfelelően, helyesen járt el, amikor értékelte az I. rendű felperesnek azokat a magatartásait, amelyeket az alperes a fellebbezésében ismételtén kifogásolt, és azt állapította meg, hogy azok felróhatóak nem voltak, és nem volt szerepük az I. rendű felperes vagyoni- és nem vagyoni kárának bekövetkeztében.

A Fővárosi Ítéltábla a kifejtettek következtében az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érintve annak fellebbezett rendelkezéseit a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta azzal, hogy mellőzte a rendelkező részbe nyilvánvaló technikai szerkesztési hiba folytán bekerült első bekezdést.

Az eredménytelenül fellebbező alperest a Pp. 239. §-a alapján alkalmazandó 78. § (1) bekezdése szerint kötelezte a felperesek oldalán felmerült, a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-ának (2), (5) és (6) bekezdése, valamint 4/A. § (1) bekezdése alapján megállapított ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltség megfizetésére.

A per tárgyi illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt fellebbezési illeték viselésére vonatkozó rendelkezés az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 74. §-ának (3) bekezdése alapján alkalmazandó 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-án alapul.

, 2016. január 26.

. Lesenyei Terézia s.k.
a tanács elnöke

. Mózsik Tímea s.k.
előadó bíró

Dr. Pullai Ágnes s.k.
bíró

A kiadmány hitelül: